

Ens ha arribat

Irritació a Telemadrid

L'emissora Telemadrid està immersa en un procés de reajustament en el qual se sacrificarà el 80% de la plantilla. Això ha

fet disparar el malestar. Més encara davant els rumors, incerts, que els grans periodistes estrella fidels al PP veurien

salvats els seus llocs de treball. Una d'aquestes periodistes, Isabel San Sebastián, ha estat objecte de cartells mu-

erals en què se l'acusa d'haver viscut d'ETA i, ara, fent-se la víctima dels treballadors de l'emissora. Arriben mals temps.

La columna

Narcís-Jordi Aragó

La música de Shakespeare

A col·legi, quan érem petits, ens sotmetien periòdicament a dues proves ara desaparegudes de l'escola moderna: el dictat i la lectura en veu alta. Gràcies al dictat vam aprendre l'ortografia i gràcies a la lectura vam aprendre a vocalitzar. Però de la pèrdua de l'hàbit de la recitació n'ha derivat fatalment la incapacitat per a la bona interpretació. Els actors i les actrius de les últimes generacions, en general, diuen els textos dramàtics d'una manera atropellada i sense matisos. Sobretot, són incapaços d'interpretar els clàssics en vers tal com la seva densitat i bellesa exigiria. A més de les esmentades precaritats de l'ensenyament, aquests mals vénen també d'una altra lamentable mancança: l'Estat espanyol

Quan el text teatral és entès com una partitura

és l'únic d'Europa on les companyies teatrals no tenen professor de dicció.

Salvador Oliva, impecable traductor de l'obra completa de Shakespeare, ha començat a posar fil a l'agulla per tal de cosir els estrips i els forats que malmeten el teixit de la tècnica interpretativa vigent. Ha reunit tres intèrprets –Sergi Mateu, Gemma Reguant i Bernat Quintana– i els ha dirigit amb la mateixa precisió amb què un director de coral ho faria amb els seus cantants, apurant fins a l'extrem la dicció, la vocalització i la transcripció fidel de la música de les paraules. Per a ell, el text teatral és igual que una partitura, i per això els intèrprets de la funció *Heroïnes i herois de Shakespeare* modulen les inflexions de veu com si cantessin.

Per a aquest espectacle auster, sense vestuari especial ni decorat, Oliva ha encadenat una dotzena de monòlegs i diàlegs –no pas els més coneguts– de les obres mestres de Shakespeare. No hi falten, tanmateix, alguns dels grans personatges: Hamlet, Macbeht, Lady Macbeht, Falstaff, Enric V, Ricard II, Enric VIII, Caterina d'Aragó i Timó d'Atenes. I és en el monòleg d'aquest contra la seva ciutat que sorgeix, de sobte, l'eterna actualitat del bard. Timó diu una frase que sembla escrita pensant en la crisi grega o en els desnonaments i els escàndols bancaris espanyols: "No hi ha res que no robi. Les lleis que us fuetegen / i que us frenen permeten robar / als qui les fan complir."

Les cares de la notícia

JUGADOR DELS TIMBERWOLVES

Ricky Rubio

'El prodigi' torna a jugar

Amb una posada en escena no més reservada als més grans, Ricky Rubio va tornar a jugar ahir, nou mesos després de caure lesionat contra els Lakers. El base del Masnou va mostrar-se plenament recuperat i va contribuir a la victòria dels Timberwolves sobre els Dallas en la pròrroga (114-106).

PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

Barack Obama

Debatre o prohibir

La matança de Connecticut ha reobert per enèsim cop el debat sobre la prohibició de les armes als Estats Units. Les mirades es centren en Barack Obama, que divendres es va mostrar disposat a parlar-ne. La qüestió és si aquesta vegada, a diferència de les altres, el debat servirà per a alguna cosa.

SECRETARI GENERAL DE CCOO

Joan Carles Gallego

Compromís sindical

Sense desviar-se de l'esperit que sempre ha caracteritzat la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, en què la defensa de l'autodeterminació ha estat sempre present en els seus estatuts, el sindicat va ratificar ahir el seu suport al dret a decidir, tot i les cares llargues del sindicat germà a l'Estat.

CANTAUTOR

Xavier Baró

Altaveus per a Ponent

Collats per la crisi, i per l'escasament de plataformes de promoció, cantautors de Ponent com ara Xavier Baró, Meritxell Gené i Gasion necessiten altaveus per fer-se visibles. El cicle Nostrats, amb el suport de la Generalitat i l'Institut d'Estudis llerdencs, és una bona iniciativa que els garanteix concerts.

Ara torno

Els i nosaltres

Pep Riera

Els. En el conflicte entre Espanya i Catalunya, els catalans sempre hem estat divagant sobre el que hauríem de fer, mentre els espanyols han fet i desfet sense miraments. Mentre els catalans debatíem, els espanyols actuaven; actuen. L'ofensiva dels últims mesos, des que s'ha configurat a Catalunya una majoria social favorable a la independència, és la continuació per altres mètodes del que ha estat sempre la relació Espanya-Catalunya. D'Espanya amb les altres cultures. Ells han actuat sempre conscients del conflicte i nosaltres sempre pensant que calia evitar-lo. Doncs ja comença a ser hora que actuem assumint que hi ha una confrontació. El pactisme català només ha servit per atenuar

ANTHONY GARNER

temporalment les intencions profundes que sempre ha tingut Espanya. I que no són diferents de les que ha tingut amb les altres cultures amb les quals ha entrat en conflicte històricament. Per exemple, l'aniquilació de les cultures americanes. L'*encuentro* entre cultures només vol dir la imposició de la seva. Per les armes o, com ara, aplicant la democràcia com a arma per sotmetre. És una qüestió genè-

tica. Per això ara imposen coses que suposen regular més de trenta anys. És un conflicte irresoluble en termes d'igualtat. El terme intermedi és impossible. Val més que ho diguem clar i que actuem en conseqüència.

Nosaltres. D'una manera o altra, el camí que han emprès CiU i ERC és l'assumpció que el conflicte és irresoluble. Deixar de debatre el que hauríem de fer i començar a fer el que

s'ha de fer. És una pena que ho hagin de fer sols, i que els que s'hi haurien d'implicar i no ho fan utilitzin la crisi econòmica com a excusa.

Qualsevol persona amb dos dits de front sap que la millor manera de fer-hi front seria amb bona voluntat i unitat d'acció. Com ha passat amb la política educativa. Però en la política econòmica, Herrera

prefereix postular-se com el cap de l'oposició dogmàtica (dir que les retallades de CiU són "ideològiques" sí que és "ideològic") i Navarro navega en la demagogia ("A CiU i ERC només els interessa la data del referèndum"). En el fons, saben, o haurien de saber, que governar bé acostaria Catalunya al sí en el referèndum. En temps en què s'han eliminat els termes mitjans, així estem: uns volen posar fi al conflicte i altres el perpetuen. Ells no estan dividits; nosaltres, sí.